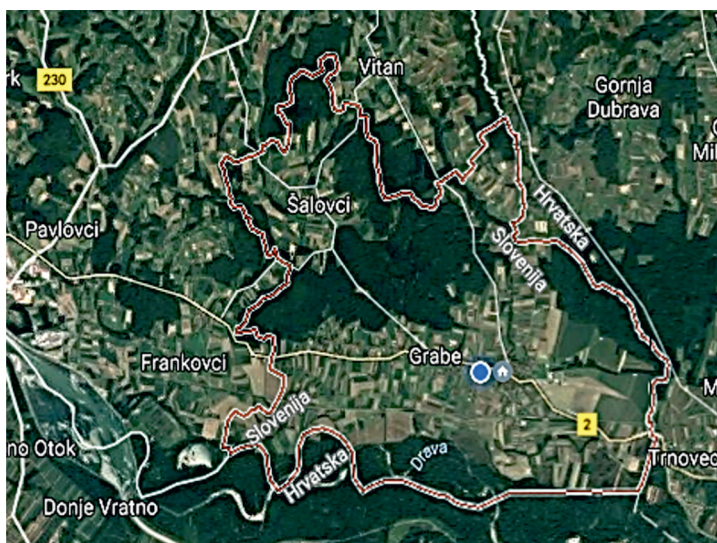

Središče med drugo svetovno vojno

Spominska ura učencev OŠ Središče ob Dravi – april 2017

V prispevku predstavljamo učenci OŠ Središče ob Dravi spominsko uro, na kateri smo se spomnili dogodkov in ljudi v Središču ob Dravi v času druge svetovne vojne.

Živimo v Središču ob Dravi, obmejnem gručastem naselju na vzhodu Slovenije, ki leži ob meji s Hrvaško, ob cesti, ki povezuje Ormož s hrvaškim Čakovcem. Občina Središče ob Dravi meri nekaj več kot 32 km² in ima nekaj več kot 2000 prebivalcev. Leži v vzhodnem delu središkega polja in (poleg deloma urbaniziranega naselja Središče) obsega še deloma obcestno, deloma razloženo naselje Obrež, razloženo naselje Šalovci, naselje Grabe in obmejno naselje Godeninci.

Občina ima bogato kulturno in politično zgodovino. Arheološke najdbe odkrivajo prazgodovinsko naselbino iz mlajše kamene dobe, rimske novce in grobišča zgodnjih slovanskih naselitev. Pisni viri prvič omenjajo Središče leta 1255. Leta 1433 pa je kraj dobil trške pravice, tudi pravico do svojega grba, ki je po ustnem izročilu nastal na podlagi dobro opravljenega dela trških kovačev pri zemljiškem gospodu, na kar naj bi spominjali krogi, ki v grbu predstavljajo kolesa.

Grb.

Obmejna lega je prav gotovo prispevala k temu, da smo bili Središčani skozi vso svojo zgodovino narodnozavedni, da smo se borili za slovensko besedo in narodnostni obstoj, kar se je pokazalo tudi v času 2. svetovne vojne.

Da pa bi lahko bolje razumeli dogodke, ki so se v prvih mesecih okupacije zgodili na našem območju, moramo vedeti, da je tukaj že pred vojno delovala dokaj močna nemškutarska organizacija kulturbund, ki je pripravljala teren za prevzem oblasti po nemški okupaciji. Na povečano protidržavno dejavnost kulturbunda so že leta 1939 opozarjali člani Društva sokol in sklenili, da je treba onemogočiti sestanke kulturbundovcev, uničevati njihovo propagandno gradivo in podobno.

Člani središkega Sokola leta 1914. Društvo je vodil Srečko Dogša.

Ob pristopu Jugoslavije k trojnemu paktu je val ogorčenja zajel celotno ormoško območje. Še nedograjen kulturni dom v Ormožu je bil nabito poln, dogodke v Jugoslaviji pa je najprej obsodil takratni ormoški ravnatelj Alojz Tomšič, nato še primarij dr. Anton Hrovat, najrevolucionarnejši pa je bil nastop upravnika Kmetijske zadruge Martina Skolibra.

Člani fantovskih odsekov Društva kmečkih fantov in deklet ter sokoli so nastopili enotno tudi v Središču, kjer so se zbrali v Sokolskem domu, nato pa (podobno kot v Ormožu) odšli na ulice in vzklikali: »Dol s paktom!« in »Živela Jugoslavija!« Večina

ljudi je trezno presodila, da se Jugoslaviji ne obeta nič dobrega. Vojna je bila pred vrati.

6. aprila 1941 so nemške izvidniške enote ob enih ponoči prešle Muro, ob 5.45 pa so Nemci prestopili državno mejo. Jugoslovanska vojska ni vzdržala, pokazali pa so se tudi rezultati delovanja kulturbundovcev.

7. aprila so Nemci vkorakali v Ljutomer, od koder so nadaljevali prodiranje proti Ormožu, in že 8. aprila so zasedli tudi Središče. Člani kulturbunda so si povsod prizadevali sprejeti nemško vojsko čim bolj slovesno, kazali so navdušenje in zadovoljstvo. Rodoljubi pa so občutili prav nasprotno, v njihovih srcih so bili strašna tesnoba, strah in negotovost, o čemer je v svojih spominih pisal takrat komaj 12-letni otrok Dušan Vittori.

Sokolski dom.

Veselje kulturbundovcev.

Takoj po okupaciji so nacisti postavili svoje orožniške postaje, vsa vodilna mesta v upravi so prevzeli člani kulturbunda in zagrizeni nacisti. Zaplenili so premoženje društev in tudi posameznikov, ki so jih zaprli. Odredbe o zaplembi so lepili kar na stanovanja zaprtih ali izgnanih, vsa zaplenjena sredstva pa uporabili za utrditev nemštva na Slovenskem. Rušili so kulturne spomenike, sežigali slovenske knjige v šolah in knjižnicah. Tako je zgorela tudi knjižnica Društva sokol v Središču. Slovenska beseda je bila povsod prepovedana – v šolah, uradih in kasneje celo v cerkvi.

Do 1. maja 1941 so morali izginiti vsi slovenski napisi in krajevna imena.

Razmere pa so se zaostriale še s 1. junijem, ko so nacisti v Središču postavili svojo gestapovsko postojanko, ki jo je vodil

Rudolf Kunesch, najkrvoločnejši in najbolj osovražen pa je bil Emil Emerschitsch. Prav zaradi gestapovske postojanke je okupator temeljito prečistil Središče, od koder je izgnal čez 100 ljudi.

Nemške sezname izgnancev, torej Središčanov, za katere je okupator vedel, da ne bodo nikoli klonili, imamo na ogled v središki krajevni zbirki NOB. Prve aretacije Središčanov so izvedli že v noči z 19. na 20. april, nato pa še v maju in juniju. Večino aretirancev so najprej odpeljali v meljsko vojašnico v Maribor, od tam pa v razne kraje na Hrvaškem in predvsem v Srbijo.

Okupator je v prvih dneh okupacije temeljito opravil svojo nalogo - izgnal je mnogo zavednih slovenskih družin, izobražencev, kmetov in trgovcev. In v takšnih razmerah pogoji za začetek vstaje proti okupatorju niso bili ugodni. Toda kljub aretacijam je tu ostalo še dovolj rodoljubov, ki so zaneli upor tudi na tem koščku slovenske zemlje. In močna trdnjava upornikov je bila prav v Središču.

Prve manjše sabotažne akcije so aktivisti izvedli razmeroma zelo zgodaj. In čeprav manjše, so dale čutiti, da ta del slovenske zemlje ni tako pokoren, ubogljiv, kot si je predstavljal okupator. Organizatorji upora so bili komunisti. V Središču sta k uporju podžigala zakonca Milena in Polde Berce.

Milena in Polde Berce.

Na območju Središča okupatorju na začetku ni uspelo odkriti aktivistov OF, vendar pa je bilo to samo še vprašanje časa, saj so že 17. novembra 1941 zajeli glavnega organizatorja narodnoosvobodilnega gibanja ne samo našega območja, temveč vseh Slovenskih goric - Jožeta Kerenčiča. Začela so se tudi prva streljanja talcev.

V enem samem dnevu, 27. decembra 1941, so bili ustreljeni kar štirje sodelavci OF s Koga in okolice, med njimi tudi Jože Kerenčič in njegov brat Slavko. Aretacije so se na območju Središča nadaljevale in močno redčile vrste aktivistov OF ter zadale NOG hude rane, ki so se le počasi celile.

Pritegnila sta tudi člane Društva kmečkih fantov in deklet, pripadnike Sokolskega društva ter nekatere dijake, ki so obiskovali trusko gimnazijo in tam prišli v stik z naprednim mladinskim gibanjem. Prvi sestanki upornikov so bili že v juliju in avgustu. Zvrstilo se je veliko sestankov, ki sta jih vodila Jože Kerenčič in Vinko Megla, vendar pa ti sestanki še niso imeli značaja ustanovnih sestankov OF. Udeleženci so se le seznanili z ustanovitvijo OF.

V mesecu septembru so ustanovili Okrožni odbor OF za ljutomersko območje in ta je zajemal tudi območje Središča. V samem Središču so odbor OF ustanovili 12. oktobra 1941 pri dijaku Milanu Haložanu. Sestanek, ki so se ga udeležili še Konrad Bogdan, Srečko Kocjan in Drago Klobučar, je vodil Vinko Megla.

Razglas

Dne 25. decembra 1941 so bili pri nekem težkem zločinu neke komunistične sodrge trije domoljubni štajerski delavci zahtrebno umorjeni. — Radi udeležbe pri naroženih komunističnih tolpah in podpiranja istih, so bili dne 27. decembra 1941 sledeči komunistični zločinci ustreljeni:

- Josef Kereutschitsch, rojen 2. 3. 1913, prof. fil., Jastrowitz Nr. 7, Kreis Pettau
- Josef Hiebatz, rojen 19. 1. 1914, brivec, Reichenburg Nr. 29
- Marlan Millawatz, rojen 14. 8. 1924, dijak, Rann-Brosina Nr. 33
- Josef Omrsak, rojen 1. 8. 1921, elektro-inštalater, Reichenstein Nr. 65, Kreis Rann
- Josef Wesowitschek, rojen 27. 7. 1924, elektrikar, Reichenburg Nr. 55
- Roman Kornhar, rojen 19. 12. 1922, strojni kijačavinar, Reichenburg Nr. 2
- Franz Sinkowitsch, rojen 7. 8. 1919, rudar, Reichenburg Nr. 11
- Philipp Kriechnik, rojen 24. 4. 1894, kijačavinar, Trifail-Loko Nr. 359
- Ignaz Schibret, rojen 12. 7. 1901, poljedelec, Trifail-Almdorf Nr. 1
- Felix Zerlak, rojen 18. 5. 1908, dijak, St. Leonhard bei Rann Nr. 19
- Bartholomäus Wenigowitsch, rojen 12. 8. 1899, delavec, Sachsenfeld
- Johann Harmann, rojen 13. 12. 1924, tkalec, Sachsenfeld Nr. 103
- Josef Sagoda, rojen 15. 5. 1921, delavec, Sachsenfeld
- Frans Patenke, rojen 26. 6. 1900, poljedelec in trgovca inšom, Gattendorf Nr. 100 bei Sachsenfeld
- Andreas Sankowitsch, rojen 22. 11. 1889, poljedelec, Otarowitz Nr. 48
- Adolf Steiner, rojen 19. 8. 1912, privatni uradnik, Sachsenfeld Nr. 67
- Ernst Verderbar, rojen 2. 11. 1895, kivač inštalater, Rann-Brosina Nr. 135
- Albin Millawatz, rojen 22. 3. 1923, elektr. Rann-Brosina Nr. 33
- Felix Smrekar, rojen 16. 1. 1923, tolažniški delavec, Munkadorf-Tschatsch Nr. 3
- Franz Marlin, rojen 25. 10. 1901, rudar, Trifail-Loko Nr. 143
- Ernst Kerschitz, rojen 10. 1. 1907, rudar, Trifail-Loko Nr. 144
- Gotfried Pokrwaltsch, rojen 24. 10. 1899, poljedelec, Jastrowitz Nr. 13, Kreis Pettau
- Johann Rismann, rojen 12. 12. 1924, sin posestnika, Latshodorf Nr. 48, Kreis Pettau
- Rudolf Sabawitsch, rojen 1. 1. 1916, sin posestnika, Jastrowitz Nr. 21, Kreis Pettau
- Alcis Kereutschitsch, rojen 11. 11. 1920, m-hanik, Pettau, Bürgergasse 7
- Josef Kereutschitsch, rojen 11. 11. 1921, tolažniški delavec, Bräu-Oberech Nr. 52, Kreis Rann
- Josef Schawitsch, rojen 26. 6. 1907, mizar, Murska Sobota
- Anton Spolaritsch, rojen 27. 12. 1914, pomožni elektro-mizar, Murska Sobota
- Johann Peltschnik, rojen 2. 10. 1920, mizar, Trifail-Loko Nr. 28
- Stanislaus Mohar, rojen 23. 9. 1920, mizar, Trifail-Loko Nr. 22
- Eduard Karner, rojen 7. 10. 1904, nastarjavec, Marburg, Rudolf-Puffhaus Nr. 22
- Johann Piretschnik, rojen 13. 2. 1908, ovčjar, Schönbauer Nr. 8
- Anton Mateuschak, rojen 23. 8. 1921, kijačavinar in strigilj, Verhutz, Gerh-hofgasse 9
- Martin Kores, rojen 4. 1. 1926, kijačavinar in strigilj, Verhutz, Gerh-hofgasse 9
- Friedrich Tschablin, rojen 26. 6. 1907, mizar, Trifail-Loko Nr. 28
- Rudolf Schneideritsch, rojen 2. 6. 1905, rudar, Trifail-Beje Nr. 6
- Josef Hofler, rojen 3. 3. 1908, kivač odler in strigilj tolažnik, Döberle Nr. 24
- Stefan Beuz, rojen 24. 8. 1921, avijarski pomočnik, Gili, Kerschitz Nr. 1
- Ludwig Mastnak, rojen 29. 7. 1921, sin posestnika, Tremseh Nr. 7
- Julius Hilmitsch, rojen 21. 7. 1912, tolažniški uradnik, Goswitz Nr. 27
- Franz Tratnik, rojen 23. 8. 1907, tolažniški predojnik Goswitz Nr. 16

Marburg a. d. Drau, dne 27. decembra 1941

Že 15. decembra 1941 je okupator aretiral Poldeta Berceta, naslednjega dne pa še njegovo ženo Mileno. Poldetova sestra Lojzka Panič se tako spominja njune aretacije: »Nemci so v Središču ob Dravi okrepili gestapovsko postojanko. Brat Polde in svakinja Milena sta se za nekaj dni umaknila k sorodnikom. Zaradi domačinove izdaje so prišli k nam trije gestapovci in povprašali po bratu in njegovi ženi. Svakinja je bila v Mariboru, brat pa v službi. Gestapovci so ga čakali, premetali vso hišo in postavili zasedo pri bližnjih sosedih. Tu so ga tudi ujeli, pripeljali domov ter zasliševali. Preden je odšel, mi je tiho šepnil: »Reši Mileno.«

To se mi ni posrečilo. Pozno ponoči se je vrnila domov, že drugega dne zjutraj pa so prišli gestapovci in jo aretirali.« V začetku leta 1942 je NOG na našem območju doživelo hud udarec, saj so Nemci ubili zadnjega od tukajšnjih organizatorjev upora Vinka Megla. Nemško poročilo o njegovi aretaciji je ob Vinkovih fotografijah v krajevni zbirki. Ustrelitev prvih talcev je organizatorje OF in svojce ustreljenih silno prizadela. Na dvorišču sodnih zaporov v Mariboru sta bila 23. marca 1942 ustreljena prva talca iz Središča: dijak Milan Haložan in občinski sluga Ivan Hanželič. Hud udarec je narodnoosvobodilno gibanje utrpelo z ustrelitvijo inženirja rudarstva Poldeta Berceta in čevljarkega pomočnika Karla Kaniča 30. marca 1942.

Sodni zapori v Mariboru.

Poldetovo ženo, učiteljico Mileno Berce, je izguba moža močno prizadela, sama pa je tiste dni preživljala težke ure v zaporu na Borlu. Kako ji je bilo, ko je izvedela za novico, da moža ni več, se spominja njena sojetnica Milena Bokša - Boža: »3. aprila, ko je bilo Mileni 28 let, je zažarel na zidu jetniškega dvorišča na Borlu rdeč plakat. Zopet so streljali! Jetnice smo takoj odkrile, da je na plakatu tudi ime Poldeta Berceta, in smo hotele Mileno vsaj za nekaj ur obvarovati pred to novico. Ni nam uspelo. Neka tovarišica, ki našega dogovora ni slišala, je pritekla v sobo in povedala, da je na dvorišču plakat. Milena je tekla po stopnicah, kakor da bi se ji neznansko mudilo izvedeti najbolj žalostno vest v njenem življenju.«

Že 3. aprila so pod streli okupatorja padli naslednji trije Središčani: delavec Rudolf Ploh, krojaški pomočnik Srečko Kocjan ter Anton Štampar, načelnik središke železniške postaje. Nekaj več kot teden dni zatem, 11. aprila 1942, so nacisti v Mariboru ustrelili kar štiri talce iz Središča ob Dravi, in to poljedelskega delavca Ignaca Borka, ključavničarja Konrada Bogdana, občinskega tajnika Franca Jurjaševiča ter mizarskega pomočnika Matijo Veselka. Njim in vsem, ki so žrtvovali svoja življenja, v spomin in zahvalo, nam pa v opomin, da se grozote vojne ne smejo nikoli ponoviti, Središčani še vedno 11. aprila praznujemo svoj občinski praznik.

Nekateri talci so pred ustrelitvijo napisali poslovilna pisma staršem ali svojcem.

Tako je okupator v začetku leta 1942 zajel skoraj vse aktiviste na našem širšem območju, še najbolj temeljito pa je opravil delo v samem Središču, kjer je od decembra 1941 pa do konca 1942 kot talce ustrelil kar 23 domačinov. Kot zadnja talka v letu 1942 je bila ustreljena Milena Berce.

Rdeče kričeči plakati – razglasi o usmrtitvah talcev – so eksponati zbirke v Središču ob Dravi; tudi razglas z 2. oktobra 1942, na katerem je med drugimi zapisano ime Milene Berce.

Dragi atek in vsi ostali!

Mislím, da se ne bomo več videli, ker bom šla najbrž skoraj k svojemu Poldetu in mamiki. Ohranite me v lepem spominu, če sem vas kaj razžalila mi odpustite moje srečno življenje je bilo končano 30. marca. Zato sedaj ne bom težko umrla saj sem ostala čist sama. Vi vsi pa živite srečno in zadovoljno in doživite zdravi in čvrsti mir. Atek radi mene ne bodi žalosten. Ciril in Vlasta bodita srečna. Vašim malim želim najlepšo bodočnost. Včasih se me spomnite, ateka brate in sestre svakinje in svaka in male srčke iskreno pozdravlja in poljublja

Vaša Milena

Moja ljuba mati! Žalostna sem, da morate sprejeti tudi od mene tako pismo ne bodite žalostni. Iskrena Vam hvala za vso Vašo ljubo skrb in ljubezen! Ostanite zdravi. Spomnite se včasih na naju in na naše najsrečnejše dni, ki smo jih skupaj preživel. Moje poslednje pozdrave sporočite tudi mojim dragim v Beograd. Naj mi oprostite oni kot tudi Vi če sem jih kdaj razžalila. Mnogo sem mislila vsi naj živijo srečno. Poseben pozdrav vsem našim malim. Naj se naju včasih spominjajo naju.

Iskrena hvala za vso dobroto tudi stricu in Lojzi zelo sta bila dobra za mene ...

Izvirnika pisem sta v muzeju narodne osvoboditve Maribor. Milena Berce je napisala dve poslovilni pismi. V prvem se poslavlja od tašče, drugo pa piše očetu in tašči. Pike na koncu drugega pisma označujejo nečitljiv stavek.

Poslovilno pismo Milene Berce.

odpeljal v tovarno smrti. Za vedno se je poslovila od svojih še ne desetletnih hčera, ki sta v zgodnjih otroških letih okusili vse krutosti tega sveta v mladinskem taborišču Saldenburg. Njuna pisma sorodnikom in fotografije, ki so na ogled v zbirki, so dokaz, kako je nacizem udaril po najbolj nedolžnih in ranljivih bitjih tega sveta, bitjih, ki ne bi smela vedeti, kaj je vojna, a jim je ta vzela vse, kar so ljubili – domovino, mater in očeta.

Nasilje in represalije okupatorja so za nekaj časa zaustavile začetni razmah in razvoj NOG, vendar pa je le-to že poleti 1943 ponovno oživel. Aktivisti OF so počasi, toda vztrajno postavljali nove postojanke OF, čeprav so delovali v zelo težkih razmerah. Nemcem je s pomočjo izdaj uspelo ponovno vdreti med organizatorje OF. V krajevni zbirki se nahaja ena izmed ovadb domačinov, kot opomin najbolj podlih človekovih dejanj. Aretacije so bile obsežne, podobne tistim iz leta 1941, vendar pa v letu 1943 ni bil ustreljen noben talec z našega območja. Aktivisti OF pa so uspeli izvesti več sabotažnih akcij.

Pomembna za razvoj NOG je ustanovitev kurirskih postaj, preko katerih so prihajali novi kadri, pošta in drugo propagandno gradivo. Avgusta 1944 se je kurirska postojanka na Kogu vključila v relejno linijo, poimenovano S15. Na njej se je zvrstilo 16 kurirjev, dolg pa je spisek družin, ki so jim pomagale.

V utemeljitvi njene smrtne obsodbe je zapisano, da je bila nepopravljiva komunistka, ki svoje komunistične dejavnosti ni prenehala izvajati niti v času, ko je bila zaprta na Borlu.

Leto 1942 je leto, ki je s krvavimi črkami zapisano v zgodovino našega kraja. Od decembra 1941 pa do konca 1942 je okupator kot talce ustrelil kar 23 domačinov, v taborišča smrti pa odpeljal več kot 100 ljudi, pri čemer so na zverinski način ločili matere od otrok. Iz materinih rok iztrgan otrok je zločin, ki mu ni primere, zločin, za katerega težko verjamemo, da ga je sposoben zagrešiti človek.

Strah matere Rozinke Jurjašević, ki v pismu,¹ prosi moževe starše, naj rešijo njo in njene otroke, je bil upravičen. Vlak s celjske postaje jo je, kot mnoge druge, katerih fotografije so hranjene v zbirki,

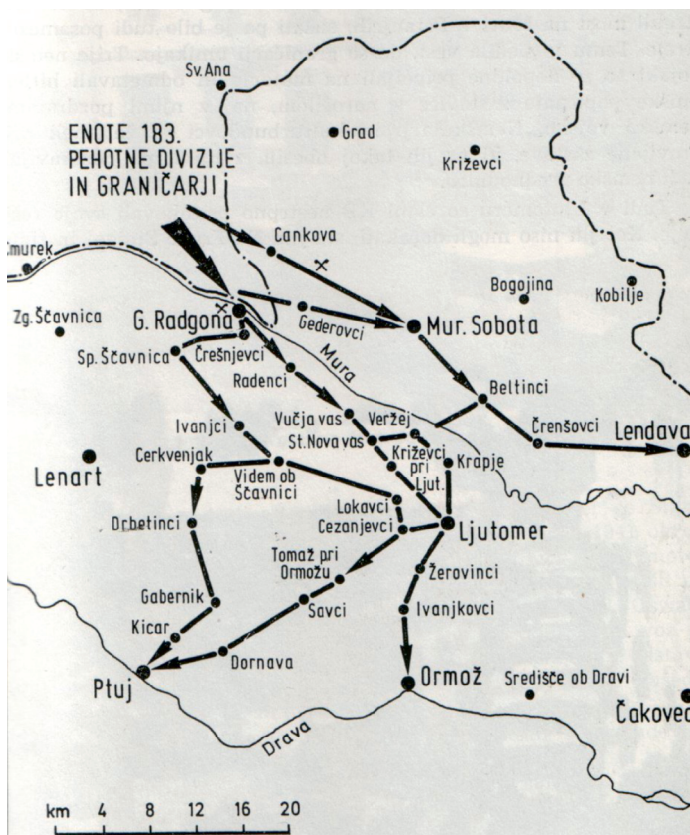

Jurjaševićeva babica z otroci.

¹ Pismo je na ogled v nekdanji zgradbi pošte, kjer je urejena krajevna zbirka NOB s slikovnim gradivom o spomenikih NOB z ormoškega območja, s podatki o narodnih herojih in s pregledom zgodovine NOB na omenjenem območju.

Velik odmev pri prebivalstvu so imeli mitingi, ki so jih aktivisti organizirali konec leta 1944 in v začetku leta 1945 v izredno težkih razmerah, kajti ob koncu leta 1944 je okupator začel graditi utrdbe, povečal število vojaštva ter okreplil orožniške postaje.

Čim bolj se je približevala osvobodilna vojska, tem bolj so nacisti postajali nemirni, nestrpni. V aprilu 1945 se je fronta ustalila na črti Štrigova–Kog–Vitan–Vodranči–Središče ob Dravi in do Ormoža. Nacisti in njihovi podrepaniki so začeli zapuščati Središče in Ormož.

Osemnajstega aprila 1945 so borci Rdeče armade zamenjali Bolgari, ki pa se do prebivalcev niso vedno vedli skladno z vojaškimi pravili. V samo Središče je prva bolgarska izvidnica prišla že 4. aprila, nato pa prišle še druge enote in začeli so se boji, ki so trajali vse do 7. maja, ko so se morali Nemci umakniti proti Ormožu, ki pa so ga morali že naslednji dan, 8. maja, zapustiti, ker so tja prišli partizani in bolgarske enote.

Podoba o deležu našega kraja k zmagi nad nacizmom gotovo ne bi bila popolna, če ne povemo, da so se mnogi bojevali s puško v roki po vsej naši takratni domovini. Mnogi, ki so se želeli priključiti partizanskim enotam, se iz različnih vzrokov niso mogli, mnoge so v partizane odvedli kurirji, nekateri so tja našli pot sami. Veliko naših ljudi je bilo vključenih v prekomorsko brigado, ki so jo ustanovili Slovenci, nasilno mobilizirani v nemško vojsko. Nekaj domačinov se je vključilo v slovenski bataljon, ustanovljen jeseni 1944 v Srbiji, iz vrst Slovencev, ki jih je okupator izgnal v Srbijo.

Podobno kot so fantje na zahodnem bojišču zbežali k zaveznikom, so fantje na vzhodnem bojišču prebežali na sovjetsko stran in se kot borci 1. jugoslovanske brigade bojevali na sremskem bojišču, potem pa še v zaključnih bojih za osvoboditev naše domovine.

Kljub temu da se na našem območju niso bile odločilne bitke našega narodnoosvobodilnega boja, pa je delež ljudi, ki so prispevali k zmagi nad fašizmom, velik, tudi teh, ki so žrtvovali največ, kar so imeli – svoja življenja.

Deportacije

Da ta del zgodovine, zapisane s krvjo, ne bi bil nikoli pozabljen, okrasimo osnovnošolci vsako leto ob dnevu spomina na mrtve s cvetjem in svečami spomenik žrtvam prve in spomenik žrtvam druge svetovne vojne; skupaj z ostalimi občani in Zvezo borcev pa smo prisotni tudi ob komemoraciji. Prav tako vsako leto ob občinskem prazniku 11. aprila s kulturnim programom pri spomeniku in na občinski proslavi slovesno počastimo spomin na žrtve. Srebrna plaketa Zveze borcev Slovenije, ki jo je OŠ Središče prejela leta 2016, je potrditev, da naše prizadevanje za ohranitev tradicij in vrednot NOB ni neopaženo, hkrati pa je spodbuda, da le-te prenašamo na nove in nove generacije. Ob 11. aprilu množično obiščemo tudi krajevno zbirko narodnoosvobodilne vojne, ki je za nas kraj, kjer občutimo dogodke preteklosti in se zavemo, da naša svoboda ni prišla sama od sebe, da tudi ni plod samo nekajdnevne vojne, ampak da je zgrajena na tisočerihih ugaslih življenjih že med drugo svetovno vojno in tudi prej.

Ponosni smo na preteklost našega kraja, ponosni smo na sedanost in trudili se bomo graditi takšno prihodnost, ki je bila vsem, zapisanim na spomeniku, le daljna vizija.

S temi mislimi zaključujemo spominsko uro, posvečeno vsem žrtvam in vsem tistim, ki so kakor koli prispevali k temu, da danes živimo v samostojni, neodvisni in suvereni domovini – Republiki Sloveniji.

Spominsko uro so pripravili:

Tematska zasnova in organizacija izvedbe: IVICA KANIČ

Zborovodkinja: DRAGICA CVETKO

Spremljava na kitari: ANDREJA SLAVINEC

Branje poslovnega pisma Milene Berce: DRAGICA CVETKO

Branje pripovedi Dušana Vittorija: ANEJ JELOVICA

Bralke besedila: KLARA CIMERMAN, LEA SAMEC, ANDREJA SLAVINEC in FRANKA ŠKORJANEC

Tehnična podpora: MATJAŽ HANŽELIČ

Pevska skupina: ANA LANA BORKO, KLARA CIMERMAN, LINA HORVAT, KAJA KAUČIČ, TAJDA KREČ, ŠPELA MAJCEN SOK, JANA PODGORŠEK, HANA RIZMAN, LEA SAMEC, ANDREJA SLAVINEC, NEJA SMONTA in FRANKA ŠKORJANEC.

Ključne besede: Središče ob Dravi, druga svetovna vojna, Polde in Milena Berce.